

Jedni bi svoje plakali kućnike,
A drugi svojte ili ljubeznike;
Svud bi plač bio, nit bi jedan smio
Mješat se s drugim.

Dosta bi bilo pak i pustih kuća,
Da nam ne budeš, Ti, Majko moguća,
Milosna bila i bolest odnila
Od naših dvora.

Što mi nevoljni svi bistro videći
I puni straha u smetnji stojeći,
Na pomoć zvali Tebe sm' i prijali
Potpunu milost.

Zato Ti našu harnost kazujemo,
I dar Ti ovi mali pridajemo,
Moleć iz svega srca, da Ti njega
Dragosno primiš.

Dar nije za Te, i mi dobro znamo;
Al' ovo nek je obilježje samo
Našeg poznanja i našeg držanja
Vikovičnjega.

Kruna se daje Tvom Sinu slatkomu
Od nas, jer Kralj jest u mistu svakomu,
Koji sva stvori i koga svak dvori
Kakono Boga.

A za Njim Tebi pristoji se kruna,
O Majko sretna i milosti puna,
Jer na nebesi i na zemlji jesi
Kraljica slavna.

Kraljica slavna, koje moć je taka
Da svim bez sumnje može dati svaka,
Mater budući, komu svak drhćući
Snižno se klanja.

Slobodi našoj daruj oproštenje,
Koja si bila sviju nas spasenje;
Pod štit nas primi, i od nas odnimi
Protivnost svaku.

Neka je Sinu Tvomu čast i dika
Od svakog stvora od sad sve do vika,
Jer od Njeg samo svi život primamo
I sreću svaku.